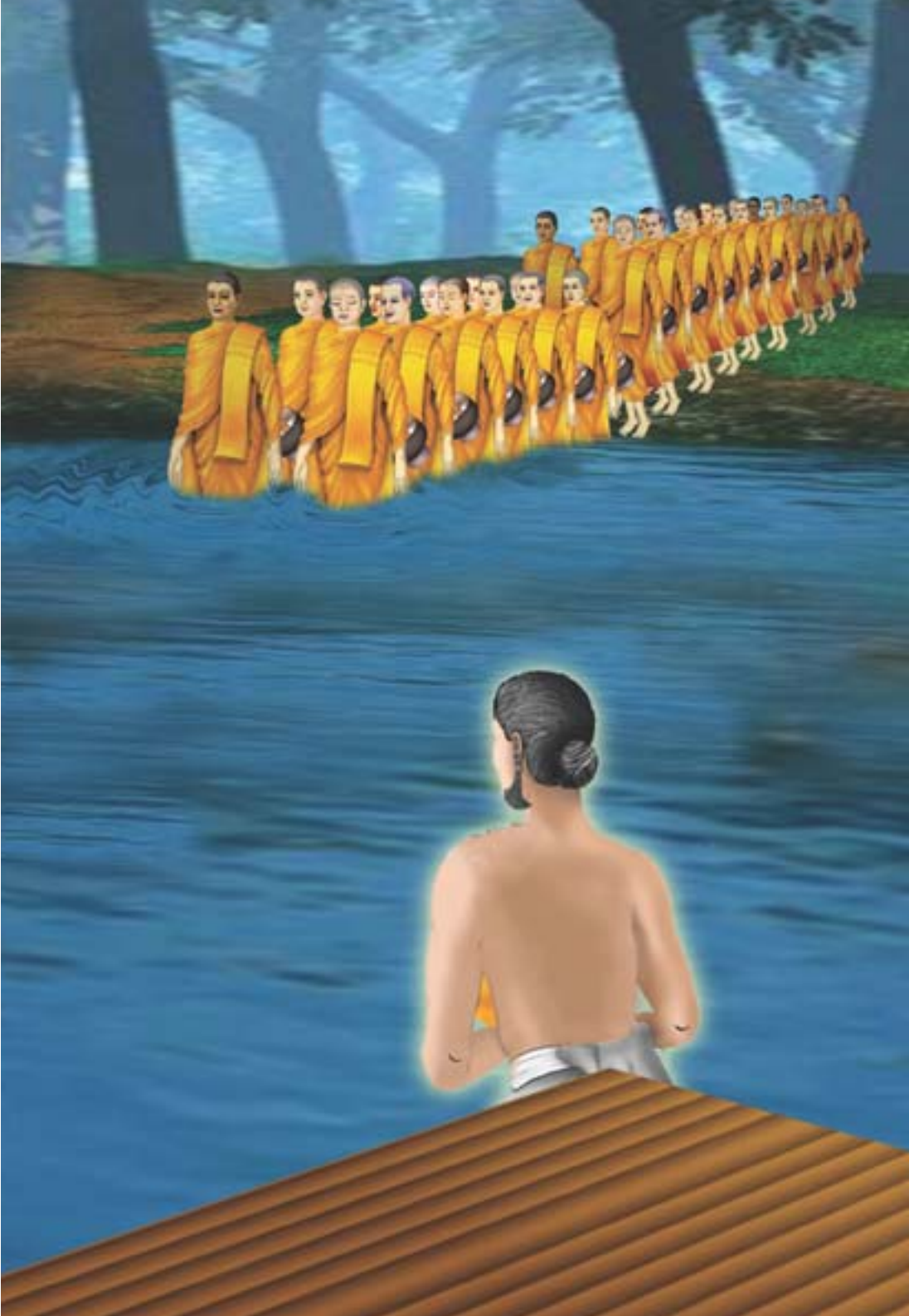

มี บุญ แล้ว

ไม่ ต้อง ก ลัว ต่ อ ป ร โ ล ก

ผู้อยู่ครองเรือนที่มีข้าวและน้ำมาก เป็นผู้มีศรัทธา เป็น
ผู้มีจิตใจอ่อนโยน มีปกติเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ รู้ถ้อยคำของผู้ขอ
ผู้ที่ตั้งอยู่ในธรรม ๕ อย่าง เชื่อว่าเป็นผู้ดำรงอยู่ในธรรม ไม่ต้องกลัว
ปรโลก

มีบุญแล้วไม่ต้องกลัวต่อปรโลก

๔๘๓

บนเส้นทางของการสร้างบารมี แม้ว่าจะมีอุปสรรคมากมายมาขวางกั้น แต่ถ้ามีความเพียรและความอดทน มีจิตใจมุ่งมั่นจดจ่ออยู่กับความสำเร็จ มีสติปัญญามองเห็นปัญหาและอุปสรรคทั้งหลาย เป็นเสมือนสะพานให้ก้าวข้ามไปสู่ฝั่งแห่งความสำเร็จ อีกทั้งด้วยบุญในตัวที่สั่งสมมามีมากพอ ความหวังและปณิธานที่ตั้งไว้อย่อมสำเร็จ สามารถนำพาตนเองและสรรพสัตว์ทั้งหลายไปสู่อายตณนิพพานอันเป็นจุดหมายปลายทาง ซึ่งความสำเร็จนี้จะบังเกิดขึ้นได้ ต้องเริ่มที่การทำใจให้หยุดนิ่ง ดำเนินจิตเข้าสู่เส้นทางสายกลางภายใน ด้วยการทำสมาธิเจริญภาวนาหยุดใจเป็นประจำสม่ำเสมอ

พระลัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ภัตตสูตร ว่า

“พหูชนปานํ ขรมาวสนโต

สทฺโธ มุทุ สวิภาติ วทญฺญ

เอเตสุ ฐมเมสุ จิโต จตุสุ

ฐมเม จิโต ปรโลกํ น ภาयेติ

ผู้อยู่ครองเรือนที่มีข้าวและน้ำมาก เป็นผู้มั่งคั่งร่ำรวย เป็นผู้มีจิตใจอ่อนโยน มีปกติเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ รู้ถ้อยคำของผู้ขอ ผู้ที่ตั้งอยู่ในธรรม ๔ อย่าง ชื่อว่าเป็นผู้ดำรงอยู่ในธรรม ไม่ต้องกลัวปรโลก”

มีบุญแล้วไม่ต้องกลัวต่อปรโลก

๔๘๘

การเกิด แก่ เจ็บ ตาย ถือเป็นเรื่องปกติของสรรพสัตว์ทั้งหลาย เป็นธรรมดาประจำโลก เพราะโลกนี้ตกอยู่ในสามัญลักษณ์ะ ๓ ประการ คือ ความไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา ไม่ว่าจะเป็นคน ลัทธิ สิ่งของ เป็นมนุษย์ เป็นเทวดา พรหม หรืออรูปพรหม ตกอยู่ในกฎของไตรลักษณ์ทั้งสิ้น เมื่อถึงขีดถึงคราวที่สรีระร่างกายใช้การไม่ได้ เหมือนรถที่ใช้มานานมาเป็นเวลานาน ครั้นหมดอายุการใช้งาน ก็จำเป็นต้องทิ้งไป เพื่อใช้คันใหม่ที่ดีกว่าเดิม สังขารร่างกายก็เช่นเดียวกัน จำเป็นต้องทอดทิ้งร่างที่ประกอบด้วยมหาภูตรูป ซึ่งมีความแก่ชราความเสื่อมสลายใช้การไม่ได้นี้ ไปแสวงหารูปกายใหม่ ซึ่งขึ้นอยู่กับว่า ก่อนตายได้สั่งสมบุญ หรือบาปไว้มากกว่ากัน ถ้าบุญมากก็ได้รูปกายใหม่ที่ละเอียด ประณีตกว่าเดิม หากสั่งสมอกุศลกรรมไว้มาก อายุขณะของบาป จะดึงดูดไปสู่อบายภูมิ ลงไปสู่ภพภูมิที่ต่ำกว่าเดิม

ความตายไม่ใช่เรื่องน่าหวาดกลัว เป็นเพียงการเดินทาง ไปสู่ปรโลก หรือย้ายที่อยู่ใหม่ เปลี่ยนภพภูมิใหม่เท่านั้นเอง พระพุทธองค์ทรงสอนวิธีเตรียมตัวก่อนตาย เพื่อเดินทางไปสู่ปรโลกไว้ว่า ทำอย่างไรจึงจะไปอย่างองอาจ ไปอย่างปลอดภัย และมีชัยชนะ ท่านทรงสอนว่า เมื่อเป็นฆราวาสอยู่ครองเรือนให้มีฆราวาสธรรม คือ ต้องขยันหมั่นเพียรทำมาหากินโดยสุจริต ครั้นได้ทรัพย์มาแล้วส่วนหนึ่งก็นำมาหล่อเลี้ยงขันธทำอีกส่วนหนึ่ง

มีบุญแล้วไม่ต้องกลัวต่อปรโลก

๔๘๕

ก็นำออกด้วยการให้ทาน เป็นการฝากฝังทรัพย์ไว้ในพระพุทธศาสนา อันสามารถเปลี่ยนจากโลกิยทรัพย์มาเป็นอริยทรัพย์ที่จะติดตามตัวเราไปได้

พระพุทธองค์ทรงสอนให้เป็นผู้มีจิตใจอ่อนโยน มีใจสูงส่งกับที่ได้ชื่อว่าเป็นมนุษย์ ซึ่งแปลว่าผู้มีใจสูงมีใจประเสริฐจิตใจจะสูงได้ต้องมีปกติเอื้อเพื่อเผื่อแผ่ ยินดีในการให้มากกว่าการรับ ใครมีปัญหาอะไรพอที่เราจะช่วยเหลือได้ก็ช่วยเหลือกันไป ไม่เป็นคนตระหนี่ถี่เหนียว มีศรัทธาในบวรพระพุทธศาสนา หมั่นทำทาน รักษาศีล เจริญภาวนาอยู่เป็นประจำ เมื่อดำรงมั่นอยู่ในธรรมเช่นนี้แล้ว ย่อมไม่ต้องกลัวปรโลก เพราะเมื่อละโลก ต้องไปเสวยสุขในสุคติโลกสวรรค์อย่างแน่นอน

*เหมือนในสมัยของพระปฐมมฤตตรลัมบาลัมพุทธเจ้า มีพราหมณ์ผู้มีชื่อเสียงโด่งดัง ชื่อ **ฉพกังคะ** มีลูกศิษย์ ๑,๘๐๐ คน ท่านได้สั่งสอนลูกศิษย์ให้บำเพ็ญเมตตาภาวนาจะได้ไปสู่พรหมโลก วันหนึ่ง ขณะที่อาบน้ำอยู่ที่ท่าน้ำ ท่านได้มองเห็นพระสงฆ์หมู่ใหญ่ กำลังเดินข้ามแม่น้ำภาคิรสี แม่น้ำไม่ลึกจนเกินไป แต่ก็ทำให้เหล่าภิกษุต้องลำบากในการเดินข้าม ซึ่งพระภิกษุเหล่านี้เป็นผู้มี

มีบุญแล้วไม่ต้องกลัวต่อปรโลก

๔๕๐

เสขียวัตตรงดงามน่าเลื่อมใส ไม่ค่นองมือค่นองเท้า ท่านจึงเกิด
ความเลื่อมใส เกิดกุศลศรัทธาอยากจะทำบุญ ด้วยการสร้าง
สะพานข้ามแม่น้ำนั้น

เมื่อคิดเช่นนั้นท่านได้บอกข่าวบุญให้กับลูกศิษย์ทั้งหมดว่า
อยากจะทำสะพานถวายแด่พระสงฆ์มีพระพุทธเจ้าเป็นประมุข
พระสงฆ์จะได้เดินทางข้ามลำธารได้อย่างสะดวกสบาย อาณิสส
แห่งการถวายสะพานข้ามแม่น้ำนี้ จะได้เป็นพลบปัจจัยให้ข้ามพ้น
ทุกข์ในสังสารวัฏได้ เมื่อลูกศิษย์ทั้งหลายได้ยินข่าวบุญแล้ว เกิด
จิตศรัทธา ต่างสละทรัพย์คนละ ๑๐๐ บ้าง ๑,๐๐๐ บ้าง เต็ม
กำลังศรัทธาของตน และพากันไปจ้างช่างให้มาสร้างสะพาน
ขนาดใหญ่ ซึ่งใช้เวลาสร้างไม่กี่เดือนก็สำเร็จ

หลังจากสร้างสะพานแล้ว พราหมณ์พร้อมด้วยบริวาร
ถือโอกาสเดินทางไปเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กราบนมัสการ
ด้วยความเคารพนอบน้อม พลากรบาทูลถึงความตั้งใจในการ
สร้างสะพานถวายเป็นสังฆทานว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ข้าพระองค์ได้สละทรัพย์หลาย
พันกหาปณะ พร้อมทั้งบอกข่าวบุญแก่พวกพ้องบริวาร ให้มา
ร่วมกันสร้างสะพาน บัดนี้สะพานข้ามลำธารสำเร็จเรียบร้อยแล้ว
ขอพระองค์ได้โปรดทรงรับเป็นสังฆทาน พร้อมด้วยไทยธรรม

มีบุญแล้วไม่ต้องกลัวต่อปรโลก

๔๕๑

เหล่านี้ เพื่อประโยชน์แก่ข้าพระองค์ด้วยเถิด”

พระลัมมาลัมพุทเจ้าประทับนั่งท่ามกลางหมู่สงฆ์ ทรงรับให้สำเร็จประโยชน์แก่พราหมณ์และบริวารแล้ว ทรงพิจารณาถึงผลบุญที่พราหมณ์จะได้ว่า มีอานิสงส์มากน้อยเพียงไร เมื่อทรงตรวจดูด้วยธรรมจักขุแล้ว จึงตรัสในท่ามกลางมหาสมาคมนั้นว่า “ผู้ใดมีความเลื่อมใส ได้สร้างสะพานด้วยมือของตนแก่เรา เราจักพยากรณ์ผู้นั้นว่า แมตกลลงในเหวก็ดี ตกจากภูเขาหรือต้นไม้ก็ดี แม้จืดแล้วก็ดี จักได้ที่ตั้งมั่น ไม่ได้รับอันตรายจากภัยใดๆ แม้ศัตรูหมู่พาลย่อมข่มเหงไม่ได้ เปรียบเสมือนลมที่ลั่นคลอนต้นไทรที่มีรากและย่านงอกงามไม่ได้ฉะนั้น พวกโจรย่อมข่มเหงไม่ได้ กษัตริย์ทั้งหลายก็ไม่ดูหมิ่น มีแต่ให้ความเคารพยำเกรง และจะได้รับความเคารพในฐานะครูอาจารย์ ผู้นี้จักข้ามพ้นศัตรูทั้งปวง เพราะผลแห่งการถวายเป็นสะพาน ทำบุญเพื่อปรารถนาบุญล้วนๆ ถึงจะอยู่ในที่กลางแจ้ง ถูกแดดดกกล้า แดดเผา ก็จักไม่มีเวทนา มีแต่ความเย็นกายสบายใจทั้งกลางวันและกลางคืน

เมื่อบังเกิดในเทวโลกหรือมนุษย์โลก ยานพาหนะที่ตกแต่งดีแล้วจักบังเกิดขึ้น ม้าสินธพ ๑,๐๐๐ เป็นพาหนะที่มีกำลังวิ่งเร็วดุจลม จักคอยรับใช้ทั้งเช้าเย็น นับจากบัดนี้ไปอีก

มีบุญแล้วไม่ต้องกลัวต่อปรโลก

๔๕๒

หนึ่งแสนกัป พระบรมศาสดาพระนามว่า โคดม จักเสด็จอุบัติขึ้นในโลก ผู้นี้จักเป็นธรรมทายาทของพระศาสดาพระองค์นั้น เป็นโอรสอันธรรมเนรมิตแล้ว จักกำหนดรู้อาสวะทั้งปวง เป็นผู้ไม่มีอาสวะ จักได้นิพพานอันเกษม”

พราหมณ์ได้ยินพุทธพยากรณ์เช่นนั้น บังเกิดมหาปีติอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน เชื่อมั่นว่าสิ่งที่พระพุทธรองค์ตรัสนั้นต้องเป็นจริงอย่างแน่นอน ทำให้ท่านเกิดมหาปีติและศรัทธาปลาตะทีไม่คลอนแคลน ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ท่านตั้งหน้าตั้งตาลังสมบุญ เป็นอุบาสกแก้วคอยทำนุบำรุงพระสงฆ์ในบรรดาพระพุทธรศาสนาเรื่อยมาจนตลอดชีวิต ท่านไม่เคยอึดไม่เคยเบื่อในการทำบุญเลย ก่อนสิ้นลมท่านก็ไปอย่างสงบ ไม่มีความรู้สึกกระวนกระวาย หรือหวาดกลัวต่อความตายแม้แต่น้อย ใจของท่านเป็นปกติสุขราวกับผู้นิรทุกข์

ท่านไปเสวยทิพยสมบัติอยู่เป็นเวลานาน เป็นจอมเทพในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เมื่อมาเป็นมนุษย์ก็ได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิปกครองไพร่ฟ้าประชาราษฎร์ด้วยทศพิธราชธรรม เป็นพระราชาประเทศราชอีกหลายภพหลายชาติ และเป็นเศรษฐีมหาเศรษฐีเรื่อยมา ภพชาตินี้ก็ได้เป็นมหาเศรษฐี ครั้นถึงคราวออกบวช ท่านได้บรรลุนิพพานเป็นพระอรหันต์ เข้าถึงความเต็มเปี่ยมของชีวิต

มีบุญแล้วไม่ต้องกลัวต่อปรโลก

๔๕๓

เราจะเห็นว่า ผู้ที่สั่งสมบุญไว้มาก ย่อมไม่หวาดกลัวต่อความตาย กลัวอย่างเดียว คือ กลัวว่าจะไม่ได้สร้างบุญ เพราะรู้ว่าบุญยังประโยชน์ให้ได้สมบุญในทุกละของชีวิต เมื่อมีบุญมากแล้ว แม้ต้องจากโลกนี้ไปสู่ปรโลก ย่อมเวียนวนอยู่ในสุคติโลกสวรรค์อย่างเดียว เหมือนอย่างพราหมณ์ในเรื่องนี้

พวกเราต้องทำบุญบ่อยๆ อย่าชะล่าใจว่า เราทำมามากแล้ว เราต้องไม่ประมาท ต้องสั่งสมบุญทุกชนิด บุญเล็กบุญน้อย บุญใหญ่ ทำไปทุกๆ บุญ อย่าให้ขาดแม้แต่ครั้งเดียว สิ่งอะไรที่เป็นบุญเป็นกุศล ให้รีบทำทันทีโดยไม่ลังเล ให้ตั้งใจเถิดว่านั่นแหละจะเป็นสมบัติใหญ่ติดตามตัวเราไปทุกภพทุกชาติ ตราบกระทั่งถึงที่สุดแห่งธรรม เราจะได้ไม่ต้องไปหวาดกลัวต่อปรโลกต่อมรณภัย เพราะชีวิตหลังความตายจะต้องไปสู่สุคติภูมิอย่างแน่นอน ด้วยเหตุที่ได้สั่งสมบุญบารมีไว้อย่างดีกันทุกคน

